No. 33.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 17 Maart.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— De eene stad volgt de andere in Duitschland na, om de vrijheid der drukpers, vrijzioniger bestuur en burgerwapening te verzoeken; welk verzoek dan ook bijna overal wordt verleend.

— De *Leipz. Ztg.* meldt, op grond van brieven van Weenen, *dat prins Metternich zyne demissie heeft ingediend.* Het kan niet anders, of het berigt van de fransche revolutie en van al de bewegingen, die meer en meer naar het westen en in het hart van den keizersstaat dringen, moet als een donderslag den man getroffen hebben, die de taak had op zich genomen, sedert bijna 40 jaren het hoofd der reactie in geheel Midden-Europa te zijn. Hij ziet aan den rand zijns levens zijn kunstmatig gebouw ineenstorten, overstelpt door eene beweging, tegen welke hij in kleinere staten nog kort geleden in zoo trotschen en beleedigenden toon meende te mogen spreken. En daarbij kan hij geen de minste hoop koesteren, de tegenwoordige beweging te stuiten, zonder zijn geheel stelsel te veranderen en voor gebrekkig te verkleren.

ENGELAND.

— In de gemoederen in Engeland heerscht over het algemeen eene beduidende gisting. Echter is de orde van zaken niet op eene ernstige wijze bedreigd en het laat zich niet aanzien, dat Engeland in drie dagen eene dynastie zal omwerpen. De welgezinde burgers hebben de noodzakelijkheid ingezien van zich bij de regering aan te sluiten, te einde omwentelingen te voorkomen en vele onder hen, zelfs leden der hooge aristocratie, hebben zich vrijwillig aangeboden om als constapels te dienen en mede te werken tot handhaving der openbare rust.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 9. Maart. Op vele plaatsen moet men reeds vooruit aan het verlangen, hetwelk de minister van finantiën in zijne circulaire te kennen geeft voldaan hebben. De bladen *la Presse* en *le National* behelzen daarvan eenige voorbeelden. In het departement van Seine-et-Oise en met name te Versailles, waarop in de beste tijden bij de ontvangers slechts 5000 franken per dag inkwam, is de ontvangst vijf dagen lang 9600 franken geweest. Te Corbeil komt bij den ontvanger iemand met zijn tafelzilver, dat hij versmolten had: « Ik kom mijne belastingen betalen, zegt hij, weeg wat ik u breng." « Maar," was het antwoord van den ontvanger, « waarom brengt gij ongemunt zilver; hebt gij dan geen gemunt geld?" « Ja wel," zegt de belastingschuldige, « maar dat bewaar ik om mijn werkvolk te betalen."

Te Nangis schrijft een contribuable, die zelf gaarder is, aan den ontvanger, ziehier 58 franken 74 centimes voor het volle jaar mijner belasting en ik verbind mij om, ingeval van oorlog, die belasting in eens tien-jaar vooruit te betalen. Op dezelfde plaats hebben volgens *la Presse* reeds 24 burgers hunne belastingen over geheel het jaar betaald.

— De graaf *van Parys*, onder het regentschap der hertogin *van Orleans* heeft in Frankrijk eene vrij groote partij, welke zich echter zeer stil houdt en weinig mannen in haar midden telt, die haar met de noodige kracht weten voor te staan. Overigens is het grootste gedeelte der legitimisten zelve, om het alzoo te noemen beschaamd, over de middelmatigheid van hunnen *Hendrik V.* De verkiezingen te Parijs zullen zonder twijfel republikeinsch zijn; wat de provincien betreft van deze is men nog niet zeker.

De prins *van Joinville* is zeer bemind, maar heeft echter geene partij op zijne hand van eenig belang. Aanhangers van *Bonaparte* zijn er geene of bijna geene.

Toen de ambtenaren van het ministerie van marine aan den heer *Arago* werden voorgesteld, voegde hij hun het volgende toe: Mijne heeren, ik deel in de smart die gij ondervinden moet bij het verlies van *een onzer uitstekendste officieren, den prins van Joinville.*

— *Men leest in den National*, « Terwijl (onder *Lodewijk Philips* regering) de traktementen der geëmploijeerden van allerlei soort met meer dan zes en dertig millioen vermeerderd werd, nam het cijfer der geëmploijeerden, van 138,830 toe tot 174,261; zoodat de verschillende takken van dienst, in 1848, 35,431 geëmploijeerden meer telden dan in 1831. Dit staat ongeveer gelijk met eene vermeerdering van 2000 geëmploijeerden 's jaars. Intusschen werden de tractementen gemiddeld slechts van 1451 op 1520 fr. verhoogd, waaruit men afleiden kan dat dit heir van 35,000 rekruten uit subalterne geëmploijeerden bestond, zonder nog te gewagen van het talloze legioen surnumerairen, die de toegangen der bureaux stremden. Dit was, men moet het erkennen, de munt des tijds, het groote en souvereine middel van omkooping. Zoo kocht men de gewetens in het groot en in het klein. Laat onze republiek onbeschroomd de bijl aan dit woud van misbruiken leggen."

— Het voorloopig bestuur heeft weder eenige besluiten uitgevaardigd. De om uitoefening van godsdienst in hechtenis zijnde burgers zijn in vrijheid gesteld. Elke vervolging om die reden is afgeschaft. — Ook de militaire veroordeelden, die door de burgers op den 24. Febr. uit hunne gevangenissen zijn verlost, zullen hunne vrijheid behouden, voor zooverre zij zich slechts aan militaire misdrijven hebben schuldig gemaakt. Die om criminele feiten gekerkerd waren, moeten weder worden gearresteerd. De extracten uit de geboortelijsten, ten dienste der kiezers zullen voor de verkiezingen om niet worden afgegeven.

— De *Presse* en *Siècle* zijn thans de bladen, die in Parijs den grootsten opgang maken. Eerstgemeld blad vooral is zeer toegenomen in de achting van het publiek. Behalve 40,000 geabonneerden, verspreidt het dagelijks ten minste 30,000 exemplaren in de hoofdstad. Verscheidene der nieuw opgestane dagbladen zijn reeds weder gevallen.

— De veroordeelden om staatkundige misdrijven, zonden ook eene deputatie naar 't stadhuis en herinnerden 't voorloopig bestuur aan een vroeger gezonden brief.

De heer *Marrast* verklaarde dat het bestuur dien brief niet had ontvangen.

Aan hun verzoek zou worden voldaan en daar hij onder hen vrienden telde, verzocht hij dezen, om hem met aller behoeften bekend te maken.

Zij zouden ook gewis hun deel ontvangen in de nationale belooningen, die werden uitgereikt.

« Dat is geen hulp, die u wordt geschonken, maar eene schuld die wij betalen voor 't vaderland" voegde de heer *Louis Blanc* er bij.

— Twee kolonels zijn door de soldaten uit hun regement verdreven — de een, wijl hij in 1834 de onlusten te Lyon hielp onderdrukken, de andere omdat hij te streng was tegen zijne minderen.

— De Duitsche democraten te Parijs — 6,000 in getal — hebben ook een bezoek gebragt aan 't voorloopig bestuur.

De dichter *George Herwegh* voerde 't woord en de heer *Crémieux* antwoordde onder anderen:

« Duitschland, dat verblijf der philosophie, zal weldra vrij worden als Frankrijk — ook zonder vreemden bijstand.

Duitschland loop niet haastig, maar gaat, en toch als Duitschland gaat, bereikt het zijn doel,

Eens zullen al de natien ééne republiek uitmaken en allen roepen: « leve de republiek!"

Een der Duitschers riep: « dat de Fransche en Duitsche vaandels altijd vereenigd wapperen!"

De heer *Crémieux* antwoordde: « wij nemen dat dubbel vaandel aan, gelijk als wij de Fransche en Amerikaansche vlaggen aannamen. Zóó sluiten de volkeren bondgenootschap!"

De geestdrift steeg nu ten top en de kreten: « leve de republiek" hadden geen eind.

BELGIE.

Sedert 1830 verscheen er nooit voor Belgie een plegtiger, een grooter oogenblik dan het tegenwoordige. Thans zullen wij weten, of onze nationaliteit eene logen is; of er nog iets van het voorvaderlijk bloed in onze aderen overblijft, of wij nog waardig zijn, een vrij en onafhankelijk vaderland te betreden.

Waarschijnlijk zal er rondom ons een ontzaggelijk onweder ontstaan, dat alleen de moedige volkeren sparen zal. Wat zal Belgie doen? Zal het zijnen naam lafhartig van de lijst der volkeren laten vagen? Zal het gedwee den hals bukken onder den storm, en in het gezigt van geheel Europa nederbuigen, gelijk een volk zonder wil en zonder kracht? Zou het waar zijn, gelijk de vreemdeling somtijds gespot heeft, dat onze vaderlandsche woorden ijdel waren en wij als vreesachtige lieden zouden verdwijnen in tijden van gevaar?

Ah! Gode zij dank, zulke taal is logen! Wij mogen van nu af aan trotsch zijn, over de heldhaftige houding, die ons vaderland aangenomen heeft; van nu af aan mag Europa aan ons een voorbeeld nemen van eendragt en van burgermoed. — En mogt iemand tot nu toe aan de belgische nationaliteit getwijfeld hebben, bij het beschouwen van onze algemeene geestdrift, bij het hooren der plegtige eeden die er tot behoud des vaderlands gezworen worden, zal hij moeten erkennen, dat een land waar zooveel eendragt en kracht uit het gevaar zelf ontstaat, niet bestemd is om verloren te gaan.

Inderdaad, het is een edel, een verblijdend schouwspel, dat voor onze oogen zich ontvouwt. Naauwelijks verheft zich in het vaderland de roep: « gevaar! gevaar!" of alle partijen geven zich de regtzinnige broederhand en verzaken hunne twisten; de vertegenwoordigers der uiterste oppositie gaan tot de ministers, alle onze representanten vergaderen, en, zich in nationale drift omhelzende, roepen zij uit: « Geene katholieken, geene liberalen in Belgie meer! Belgen alleen, met Belgenmoed en Belgenzin! het vaderland is ons allen even dierbaar; het vinde ons in het gevaar als ware broeders, elkander ter zijde, voor zijne verdediging gereed!" — Men omringt den koning, men schaart zich om den nationalen troon, en men zweert op het altaar des vaderlands, alles op te offeren voor het behoud van het vrij en onafhankelijk België. De vorst, wiens vroegere oorlogsdaden van zijne manhaftigheid getuigen, is getroffen door deze bewijzen van eendragt en van moed, en hij verhoovaardigt zich, de waardige leidsman van een zoo waardig volk te mogen zijn.

Dank zij u, uit den diepsten grond eener vaderlandsche borst, koning, ministers, vertegenwoordigers! Gij hebt getoond, dat gij uwe heilige zending begrijpt, dat het volk zijn lot met vertrouwen in uwe handen leggen mag. Door uw voorbeeld, hebt gij de natie uit hare natuurlijke verbaasdheid geroepen, en zij heeft in eenen reusachtigen galm op uwe stem geantwoord: Vaderland! vaderland!

Wat zijn zij schoon, die blijde krijgsgezangen, welke men bij alle togten van den ijzeren weg, door onze ingeroepene soldaten hoort aanheffen! Hoe klopt een Belgenhart van vaderlandsche fierheid, als het aldus den moed van het jonge geslacht ziet klimmen met de grootheid van het gevaar! — O, er stroomt nog edel bloed door onze aderen; de zenuwen der natie trillen nog van verontwaardiging, bij de gedachte, dat onze onafhankelijkheid bedreigd wordt!

Hoe waardig, hoe verheven is de houding onzer hoofdstad! Brussel heeft ditmaal zijne zending ook begrepen; het weet, dat zijn voorbeeld van oneindig gewigt voor België is, en daarom heeft het zich de bewaarster van 's lands vrije

LODEWIJK PHILIPS.

Lodewijk Philips, de thans verjaagde koning der Franschen, werd geboren den 6 October 1773, had eerst den titel van hertog van Valois, daarna dien van hertog van Chartres, heette gedurende de omwenteling Egalité en daarna hertog van Orleans. Zijn vader, Louis Joseph Philippe van Orleans, werd in 1793 geguillotineerd. Zijne moeder, Louisa Maria Adelaide van Penthièvre, was met zijne opvoeding belast, die aan den ridder Bonnard was toevertrouwd, eenen krijgsman, die evenzeer door geleerdheid als zedelijke grondbeginselen bekend stond; later, sedert 1782, ontving de jonge prins het onderrigt van de markiezin de Sillerij (mevrouw de Genlis), wier grondstellingen van de welvaart en de vrijheid der volken zich duurzaam in zijnen geest vestigden. Toen de nationale vergadering het besluit nam, dat ieder, die een regement bezat, óf persoonlijk het bevel er over moest voeren, óf de dienst verlaten, begaf de hertog zich onmiddellijk naar Vendôme, en stelde zich aan de spits van zijn regement; kort daarop werd hij naar Valenciennes gezonden, en nam als oudste bevelhebber het kommando dier vesting over.

Van hier uit volbragt hij den 28 April 1792 zijne eerste wapenfeiten onder Biron bij Boussu en Quarignon, werd den 7. Mei daaraanvolgende tot generaal-majoor onder den maarschalk Luchner bevorderd, en stond met zijne brigade dragonders bij het legercorps in Lotharingen. Toen Kellermann Lucker was komen vervangen, streed de hertog als luitenant-generaal aan het hoofd der tweede linie tegen de Pruissen bij Valmy, den 20. September 1792, met ongemeene dapperheid. Onder het opperbevel van Dumourier trok hij den 5. November tegen Beurnonville, op en veroverde den molen en de batterij bij Boussu. Drie dagen later, den 6. November, had hij bij Jemappes het bevel over 24 bataljons en bevocht daar eene glansrijke zege. Den 4. April 1793 week hij uit met Dumourier; hij werd daarop vogelvrij verklaard en zijn hoofd op prijs gesteld. Van Bergen (Mons) in Henegouwen begaf hij zich naar Zwitserland, alwaar hij te Schaffhausen zijne zuster Adelaide en mevr. de Genlis aantrof, welke hij met het weinige geld dat hij bezat, ondersteunde; en nadat hij haar eene veilige wijkplaats had verschaft, trok hij van dorp tot dorp het land door en ondervond vier maanden lang de grootste ontberingen, tot dat hij in October 1793 aan de school te Reichenau, bij Chur, tot onderwijzer in de meetkunde en de geschiedenis werd aangesteld. Acht maanden leefde hij alzoo onder den naam van Chabos en verwierf zich de achting zijner ambtgenooten en de liefde zijner leerlingen. Robespierre overleden zijnde, begaf Lodewijk Philips zich naar Bremgarten en bleef daar tot 1795, onder den naam van Corby, als adjudant van den insgelijks gevlugten generaal Montesquiou. Genoodzaakt dit oord te verlaten, trok hij naar Hamburg, reisde van daar naar Zweden, Noorwegen en Lapland, hield zich aan de Noordkaap met sterrekundige waarnemingen bezig, bezocht Finland en kwam naar Stockholm, van waar hij in 1796 naar Hamburg terug keerde en aldaar in zeer bekrompene omstandigheden van de vruchten zijner vlijt leefde, totdat hij in October van dat jaar naar de Vereenigde Staten ging, alwaar Washington hem minzaam ontving. Toen in 1797 zijne moeder naar Spanje was gedeporteerd, die alstoen hare zonen met haar vermogen durfde ondersteunen, wilde de hertog haar in dat land opzoeken, doch het verlof hiertoe werd hem geweigerd; weshalve hij zich naar Engeland begaf, alwaar hij in afzondering leefde en de wetenschappen beoefende.

Ter bevordering zijner gezondheid bezocht hij in 1808 Malta, ging van daar naar Palermo, en huwde daar den 25. November 1809 met Maria Amalia, dochter van Ferdinand IV, geboren den 26. April 1782. Door Spanje opgeroepen, om tegen Joseph en Napoleon te vechten, was hij daartoe besloten, toen Engeland hem hinderpalen in den weg legde, die hem naar Palermo deden terug keeren, alwaar hij echter weldra zich van het hof onthield, daar de staatkundige grondstellingen der koningin Maria Carolina geenszins met de zijne strookten. Na de restauratie keerde de hertog den 14. Mei 1814 naar Parijs terug en bekwam gezamenlijk met den maarschalk Mortier het kommando over het departement van het noorden, dat hij echter bij Napoleons terugkomst van Elba in de handen van den maarschalk nederlegde, waarop hij weder te Twickenham in Engeland zijn verblijf hield. Na de tweede restauratie nam hij zijnen zetel in de pairs-kamer weder in, en uitte zich bij alle gelegenheden in zeer vrijzinnigen geest. Der hofpartij mishaagde zulks; hij viel in ongenade, legde zich den 23. October 1815 eene vrijwillige ballingschap op, begaf zich wederom naar Engeland, en keerde eerst in 1817, nadat eene verzoening met Lodewijk XVIII had plaats gevonden, naar Frankrijk terug, alwaar hij sedert als ambteloos burger, deels in het palais royal te Parijs, deels op zijn landgoed te Neuilly leefde, tot dat de mannen der Julij-omwenteling hem den 7 Augustus 1830 op den Franschen troon riepen, waarvan hij den 9. Augustus, onder den titel van Lodewijk Philips I, koning der Franschen, bezit nam. Zeventien jaren, zes maanden en zeventien dagen zetelde hij op dien troon, dien hij den 24. Februarij jl., dien gedenkwaardigen dag in de geschiedenis van Frankrijk en van Europa, gedwongen werd te verlaten. Bij zijne gemalin verwekte Lodewijk Philips acht kinderen, vijf zonen: 1. Ferdinand, hertog van Orleans, geb. te Palermo, den 3. Sept. 1810, voor eenige jaren op eene noodlottige wijze omgekomen; 2. Lodewijk, hertog van Nemours, geb. den 25. Oct. 1814; 3. Frans, hertog van Joinville, geb. den 14. Oct. 1818; 4. Hendrik, hertog van Aumale, geb. den 16. Jan. 1822; 5. Anton, hertog van Montpensier, geb. den 31. Julij 1824; en drie dochters: 1. Louiza, geb. den 3. April 1812, sedert 1832 gehuwd met Leopold I, koning der Belgen; 2. Maria, geb. den 15. April 1813 (sedert overleden), en Clementine, geb. den 3. Junij 1817.

instellingen verklaard. De jonge lieden der voornaamste familien, vermengd met burgers van alle stand, hebben er op hun eigen eene wacht gevormd, om alle pogingen tot onrustistoking of oploop, met geweld en als ware burgers te versmachten, zelfs vóór de tusschenkomst der overheid. Zij gevoelen, dat de vijand ons niet alleen van buiten bestrijden zal, maar dat hij ook door inlandsche oneenigheid ons zal zoeken te overwinnen. Waardig en edel is hunne daad! zij heeft reeds toegebragt, om de gemoederen te stillen en den handel voor een dieper verval te beschermen.

Onze koning gaat, als te voren rustig door de straten van Brussel, zonder wacht, zonder gevolg; het volk stroomt hem juichend voorbij; de vorstelijke kinderen wandelen dagelijks in het park te midden der trouwe Brusselaars.

En dit alles geschiedt terwijl in een naburig land de schrikkelijkste omwenteling losbarst en het vuur van den volksstorm verslindend rondloopt!

Wij hebben dus betrouwen in onze magt als volk, betrouwen in onze nationaliteit, betrouwen in onze eendragt, betrouwen in onze overheden, betrouwen in onze toekomst! Dit betrouwen zal België redden — en wij zeggen het met eene diepgevoelde hoop, met de hulpe Gods zal, uit het schrikkelijk onweder zelven, een eeuwig en onwrikbaar België ontstaan! Voleinden wij wat wij hebben begonnen; vergeten wij alles wat ons mogt verdeeld hebben; heden klinkt uit alle borsten de heilige roep: VADERLAND! VADERLAND! (*Het Vaderland.*)

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 13. Maart. Heden is voor de arrondissements-regtbank alhier, kamer van strafzaken, behandeld de zaak van den heer *A. J. E. van Bevervoorde*, verantwoordelijk uitgever van het weekblad *de Burger*, beklaagd van laster jegens den minister *van Hall*, gepleegd in een artikel, voorkomende in No. 26 van genoemd weekblad, van den 29. December ll., door aan dien minister ten laste te leggen, dat hij der natie het baren-geld heeft afhandig gemaakt en haar, in de plaats daarvoor, papier zonder waarde te hebben opgedrongen en het volk onbeschaamd had bedrogen en verraden.

De heer substituut-officier jonkhr. mr. *Brauw* heeft de aanklagt volgehouden en, na eene ontwikkeling van het regt, bij art. 225 der grondwet verzekerd, om, zonder voorafgaand verlof, zijne gedachten door middel der drukpers bekend te maken, zonder daarbij de regten van derden te mogen beleedigen, trachten aan te toonen, dat de beklaagde door het geïncrimineerd artikel, waarvoor hij zich verantwoordelijk stelde, opgenoemd regt was te buiten gegaan; dat dit met eene kwade bedoeling is geschied, namelijk om den beleedigden ambtenaar te grieven, te honen en te smaden, door aan dezen daden ten laste te hebben gelegd, die, zoo zij waar mogten zijn of door authentieke acten te bewijzen, den beleedigden ambtenaar aan den haat en de verachting zijner medeburgers of wel aan strafvervolging zouden blootstellen. Hij requireerde op dien grond tot schuldigverklaring van den beklaagde aan het wanbedrijf van laster, en veroordeeling te dier zake tot eene gevangenisstraf van zes maanden, boete van *f* 1000, ontzetting der regten, in art. 42 code-pénal omschreven, gedurende tien jaren, en in de kosten van het proces.

De heer *van Bevervoorde* heeft zelf zijne verdediging voorgedragen, en trachten te betoogen dat de feiten, in het beklaagde artikel opgegeven, waarheid en niets dan waarheid behelzen; en ook konden en mogten vermeld worden; dat de bedoeling en de strekking van dit artikel, dat hij beklaagde niet zelf had geschreven, maar waarvoor hij zich verantwoordelijk stelde, slechts was eene kritiek der regerings-daden van den minister *van Hall*; dat de gebezigde uitdrukkingen, ofschoon hard zijnde, echter niet lasterlijk waren; dat het onmogelijk was om de feiten, aan dien minister toegeschreven, door middel van een regterlijk bewijs of authentieke stukken te staven; maar dat zij van algemeene bekendheid waren, en eindelijk, dat het artikel niet viel in de termen der strafwet.

De uitspraak in deze zaak is bepaald op heden over acht dagen.

'sGRAVENHAGE, den 14. Maart. Zijne Majesteit heeft heden den president der Tweede Kamer van de Staten-Generaal door eenen adjudant doen ontbieden en hem te kennen gegeven, dat de ontwerpen tot verduidelijking en wijziging der grondwet, dezer dagen aan de Staten-Generaal aangeboden, vroeger waren zamengesteld; dat Zijne Majesteit echter ontwaart, dat de natie meerdere veranderingen verlangd had, ten gevolge waarvan hij gaarne aan de Kamer de een wilde overlaten, om de ontwerpen zoo te wijzigen, dat zij met de wenschen der openbare meening overeenkomen. Het zou Zijne Majesteit derhalve hoogst aangenaam zijn, dat de Kamer zich ten spoedigste met die ontwerpen bezig hield, ten einde Zijne Majesteit met de veranderingen, wijzigingen en concessien bekend te maken, welke door de Kamer verlangd werden, en die dan Zijne Majesteit bereid zoude vinden, om alles in te willigen, wat tot het welzijn en het geluk des volks kan strekken. Zijne Majesteit gaf tevens te kennen, dat hij zonder voorkennis zijner ministers deze mededeeling deed.

Wij vernemen tevens, dat de behandeling der ontwerpen tot verduidelijking en wijziging der grondwet, volgens het verlangen van Zijne Majesteit, onmiddelijk in de sectien zullen moeten worden behandeld.

— In deze residentie is aangekomen Z. Exc. de graaf *Schimmelpenninck*, minister van staat en ambassadeur van Nederland bij het Britsche hof. Men wil deze overkomst in verband brengen met de aanstaande zamenstelling van een ministerie. Men verzekert ook, dat de heer *Luzac* heden bij Z. M. is ontboden.

AMSTERDAM, den 14. Maart. De willige houding van welke de markt van gisteren in onze binnenlandsche fondsen kenmerkte, heeft zich in alle deelen gehandhaafd.

Ditmaal waren het de berigten uit den Haag, betreffende de toezegging des Konings aangaande de grondwetsherziening, welke de hernieuwde rijzing hebben te weeg gebragt.

Men heeft dikwijls de aanmerking gemaakt, dat de kwestie van grondwet-herziening, zoo levendig in den lande, weinig of geenen weerklank ter beurze ondervond. De houding der huidige beurs heeft het bespottelijke van dit vermoeden bewezen. Ieder fondshouder en speculant begrijpt, dat eene toegeving van den kant onzer regering aan de wenschen en behoeften des volks, niet alleen nuttig, maar noodig, maar zelfs dringend noodig is. De gretigheid, waarmede heden gekocht werd, levert daarvan het bewijs op.

En zeer zeker was de rijzing veel aanzienlijker geweest, indien men niet bedacht, dat er ten aanzien van de optreding van een nieuw ministerie nog geene genoegzame zekerheid bestaat, en het wel vast stond, dat er van de tegenwoordige ministers geene doortastende herziening der grondwet, gelijk die door de natie verlangd wordt, is te verwachten. (*Handelsbl.*)

ROTTERDAM, den 14. Maart. Heden morgen begon men de heugelijke tijding omtrent de herziening der grondwet te vieren, door het uitsteken der vlaggen van alle nederlandsche schepen, op de reede en in de havens, societeiten, voornaamste koffijhuizen en bij vele particulieren; terwijl heden avond de huizen dierzelfde societeiten en van een groot aantal particulieren luisterijk zijn geillumineerd. Allerwege heerscht de vrolijkste stemming.

Dit alles geschiedde onder den indruk, dat het uit de koninklijke verzekering, blijkt, dat met het toestaan eener ruime grondwets-herziening, de impopulaire mannen zullen verwijderd worden, die Z. M. omringen.

— Naar men verneemt zal de *Volksbode* niet meer verschijnen, en is deszelfs redacteur en uitgever wederom, nu voor de derde maal, naar het buitenland vertrokken.

Waar zulke daadzaken spreken worden woorden overbodig.

Wij achten het beneden ons hiervan meer te zeggen. (*de Burger.*)

ELLEWOUTSDIJK, den 8. Maart. In de maand Februarij verscheen er ten huize van 4 behoeftige werklieden een deurwaarder met 2 geregtsdienaren, om, in naam des konings, hunne niets beduidenden inboedel in beslag te nemen, voor hunne verschuldigde personele belasting. Drie dezer arme stumpers hebben door leenen enz. het zoover nog gebragt, dat zij hun verschuldigd bedrag hebben betaald, doch den vierden heeft het zoo ver niet kunnen brengen, ten gevolge waarvan den 23. Februarij de deurwaarder is overgegaan, om, in naam des konings, dit boeltje te verkoopen, hetwelk de aanzienlijke som heeft opgebragt van *f* 3,25, *f* 7,95 minder, als de onkosten (*f* 11,20) hebben bedragen. Zoodat die man zijn boeltje kwijt is, zonder dat den vromen ridder er één cent van in zijne koffer krijgt, maar . . . er is toch voldaan aan de wet, en dáár is men in Nederland bijzonder op gesteld.

— Uit Aardenburg schrijft men. De Protestantsche gemeente alhier ziet met gespannen verwachting en verlangen uit naar het oogenblik, waarop het zilveren doopbekken (sints eenigen tijd door heeren kerkvoogden aangekocht), gebruikt zal worden. Wat de reden was dat het zoo lang ongebruikt en oningewijd bleef, kon men moeijelijk gissen, doch vrij algemeen was men van gevoelen, dat het bij de eerste doopplegtigheid in dit jaar zou te voorschijn gekomen zijn; terwijl andere dachten: het zal het eerst gebruikt worden als het kleinkind van den heer president kerkvoogd (hetwelk stond geboren te worden) gedoopt wordt. Niemand echter kwam op de gedachten, dat dat mooije bekken toch niet wel op een ouderwets voetstuk kon staan en dat er dan eerst zoo een ding moest gemaakt worden, geëvenredigd aan het bekken. Die zwarigheid is nu opgeheven, en de persoon die het bekken geleverd heeft (een inwoner van het 6e district, maar niet uit Aardenburg), is naar Amsterdam geweest, om een voetstuk te bestellen en te doen maken naar den laatsten smaak, hetwelk tegen den 24. dezer *moet* klaar zijn. Of er nu nog van bovengenoemde gissingen zullen bewaarheid worden weet men niet, maar men verlangt toch naar de uitkomst.

INGEZONDEN STUKKEN.

Eindelijk heeft het gouvernement het dan durven wagen hare verduidelijkings ontwerpen der grondwet onder de oogen der natie te brengen, die wel geringe verwachtingen van een bestuur, gelijk het onze, koesterde, doch nimmer had gedacht dat men haar schaamteloozer zoude durven honen.

Roekeloos in haren overmoed, is het ministerie zijn val nabij; of gelooft het misschien dat de Nederlanders deze laatste verguizing geduldig zullen verdragen, en eindelijk niet zullen opspringen om van hunne verdrukkers rekenschap te vorderen van de tranen die zij hen deden storten, van den deerniswaardigen toestand waarin zij het vaderland bragten.

Gelooven de behouders dan dat de kreten van vrijheid en vooruitgang, die thans door Europa weergalmen, onverstaanbaar zullen wezen voor een volk, dat gedurende ruim twee eeuwen de beroemdste republiek van Europa uitmaakte, en dat, terwijl alle volken voorwaarts streven en zich als verjongd gevoelen, alleen het Nederlandsche zoude achter blijven. Zij zullen zich bedrogen erkennen, wanneer zij den Nederlander reeds zoo zeer verbasterd en ontzenuwd gelooven, dat hij, nu groote en kleine dwingelanden op hunne vermolmde zetels beven, langer den rug zoude blijven buigen voor eene bende aristocraten, die het behoud slechts willen, omdat het hun voordeel aanbrengt ten koste van het ongelukkige volk.

De voornaamste veranderingen die de natie in de grondwet wil, en welke de regering, als had zij er nimmer van gehoord, met een verachtelijk stilzwijgen voorbijging, zijn de volgende hoofdbepalingen, welke zij als hare geloofsbelijdenis heeft aangenomen en voor welke zij tot het uiterste toe zal blijven strijden.

1. Het ontslag der tegenwoordige ministers.
2. Afschaffing der ridderschappen, heerlijkheden en heerlijke regten.
3. Vertegenwoordigers door de natie zelf gekozen.
4. Afschaffing der Eerste Kamer en in hare plaats, even als in Belgie, een door de natie gekozen Senaat, zonder tractement.
5. Ministerieele verantwoordelijkheid.
6. Het opperbestuur der koloniën van de regering bij de vertegenwoordiging overgebragt.
8. Openbare vergaderingen der provinciale staten en stedelijke regeringen.

Voor de regering ware het wenschelijk geweest dat zij bedachtzamer ware te werk gegaan, en hare verduidelijkingsontwerpen liever voor zich had gehouden, dan de reeds zoo lang getergde natie aldus te bespotten.

Thans heeft alle vertrouwen een einde genomen en de tijd is gekomen om met kracht en eendragt te handelen, dat niemand achter blijve; onze Duitsche broeders gingen ons reeds voor en zoude de Nederlander, wanneer geheel Europa vrij ademt, langer magteloos en geboeid blijven!

14. Maart 1848. K.

Tegenstrijdigheden in de staatsregeling.

Is het geene tegenstrijdigheid, dat alle godsdienstige gezindheden in Nederland dezelfde regten hebben en dat er echter aan de hooge scholen theologische faculteiten zijn, bij welke geene andere professoren kunnen geplaatst worden dan die tot het hervormd kerkgenootschap behooren?

Is het geene tegenstrijdigheid, dat noch *Siegenbeek*, noch *Des Amorie van der Hoeven*, noch *Schrant* aan onze academien als professoren in de godgeleerdheid kunnen geplaatst worden, omdat zij een ander geloof belijden, dan dat der gereformeerden; dat echter *Hofstede de Groot* en andere die waardigheid kunnen bekleeden, en gelooven en leeren, wat hun goeddunkt?

Is het geene tegenstrijdigheid, dat men den graad van doctor in de medicijnen kostbaarder en moeijelijker te verkrijgen maakt; en tegelijk scholen onderhoudt, waar met weinige kosten en veel gemakkelijker eene admissie kan verkregen worden, die (slechts enkele steden uitgezonderd) tot alles regt geeft, wat aan den graad van medicinae doctor verbonden is? Werkt dit niet de academien tegen, die men schijnt te willen voorstaan?

Is het geene tegenstrijdigheid, dat men bij gelegenheid van kermis of volksfeest geene zalven, tincturen of pillen van een theater de goede burgerij mag aanbevelen; maar dat men zulks door middel van nieuwspapieren mag doen?

MENGELINGEN.

Welke zijn de personen die men, in de monarchale staten met de meeste eereteekenen of decoratien rondwandelen ziet? de verdienstelijkste burgers? neen zeker. Het zijn, buiten kijf, degene die het meest persoonlijke hof- (of lakeien-) dienst bij koningen en derzelver familie hebben verrigt, die de meeste boodschappen voor hen hebben gedaan, derzelver huwelijken, geboorten en sterfgevallen zijn gaan aankondigen, hen op hunne reisjes hebben vergezeld, enz. enz. De zoodanige dragen soms eene geheele menagerie op hunne borst.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 16. Maart. Sedert den 14. dezer is alhier niets gepasseerd.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

16 Maart 1848.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
O. Z. Tarwe (1846)	f	6.70	W. Witte dito	f	.
N. dito dito	-	.	Z. Paardenboonen	-	4.50
O. W. Tarwe (1846).	-	7.80	W. Koolzaad	-	10.50
Nieuwe W. dito	-	.	Zomer dito	-	.
N. Z. Rogge	-	6.00	Gort No. 3	-	16.00
Vreemde dito	-	.	" " 2	-	13.00
Winter garst	-	4.20	" " 1	-	11.00
Zomergarst	-	4.00	Puike Groninger Gort werd aan f 7.50 per mud verlaten.		
Haver	-	.	Raapolie	f	37.50 p. v.
Boekweit	-	.	Patentolie	-	39.50 –
W. Witteboonen	-	10.50	Lijnolie	-	. –
Dito Bruineboonen	-	9.50	Lijnkoeken f . de 104 st.		
W. Paardenboonen	-	4.85	Raapkoeken f 78.00 - 1040 –		
W. Gr. Erwten	-	8.25			
Z. Gr. Erwten	-	7.75			

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 ure.
Sluiting des avonds " 7 "
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Kammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.